

Polnočná dáma

CASSANDRA CLARE

TAJOMNÁ TEMNOTA

PRVÁ KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Od autorky megaúspešných sérií
NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV a PEKELNÉ STROJE

Polnočná dáma

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

PRIPRAVUJEME:
SIMON LEWIS
Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Sledujte seriál
TIEŇOLOVCI!

Polnočná dáma

CASSANDRA CLARE

TAJOMNÁ TEMNOTA

PRVÁ KNIHA

sloart

Text copyright © 2016 by Cassandra Claire, LLC
Jacket photo-illustration copyright © 2016 by Cliff Nielsen
Jacket design by Russell Gordon
Translation © Diana Ghaniová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2591-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Dark Artifices Series, Book 1: Lady Midnight,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Margaret K. McElderry Books,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2016,

preložila Diana Ghaniová.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šmatláková

Produkcia Dana Klimová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Pre Holly
Bol elfský

PROLÓG

Los Angeles, 2012

Noci na Tieňotrhu mal Kit najradšej.

Vtedy totiž mohol vyjsť z domu a pomáhať otcovi v stánku. Na Tieňotrhu chodieval už ako sedemročný, ale ešte aj o osem rokov neskôr cítil rovnaký úžas, keď kráčal po Kendall Alley v Pasadene k obyčajnému tehlovému múru, cez ktorý prešiel do ohromujúceho sveta farieb a svetla.

Len pár blokov odtiaľ sa nachádzal Apple Store, kde sa predávali mobily a notebooky, kaviareň Cheesecake Factory, bioobchody, American Apparel a trendové butiky. Ulička však viedla na obrovské námestie chránené čarami, aby sa nikto nepozorný nezatúlal na Tieňotrhu.

Losangelský Tieňotrhu sa konal za teplých nocí a dalo by sa povedať, že aj existoval, aj neexistoval. Keď Kit vošiel medzi rady pestro ozdobených stánkov, pochopil, že sa rozplynú, len čo ráno vyjde slnko.

No kým bol na trhovisku, užíval si to. Cítil sa tam inak ako na miestach, kde nikto okrem neho nemal Dar. Otec to nazýval Darom, čo Kitovi veľmi nesedelo. Veštica Hyacint s levandulovými vlasmi v stánku na kraji trhoviska nazývala jeho schopnosť Zrak.

Toto pomenovanie dávalo podľa Kita väčší zmysel. Koniec koncov, od obyčajných detí ho odlišovalo iba to, že *videl* veci, ktoré oni nevi-

deli. Občas niečo neškodné, napríklad pixie stúpajúce zo suchej trávy popri popraskanom chodníku, bledé tváre upírov, ktorí neskoro v noci postávali na benzínkach, muža klopkajúceho prstami po pulte v rýchlom občerstvení, a keď sa mu Kit lepšie prizrel, všimol si, že namiesto prstov má vlkoločie pazúry. Stávalo sa mu to od malička a otcovi takisto. Zrak mali v rodine.

Najťažšie bolo odolať nutkaniu zareagovať. Raz popoludní cestou zo školy videl na opustenom ihrisku svorku zápasiacich vlkolakov. Zostal stáť na chodníku a kričal, až kým neprišli policajti, ibaže oni nevideli nič. Odvtedy ho otec držal väčšinou doma a dovolil mu učiť sa zo starých kníh. Hrával videohry v suteréne a von chodieval iba zriedka – väčšinou cez deň alebo vtedy, keď sa mal konať Tieňotr.

Na trhovisku sa nemusel obávať, že na niečo zareaguje. Tieňotr bol pestrofarebný a bizarný aj podľa ostatných trhovníkov. Mohli ste na ňom natrafiť na ifrita s cvičeným džinom na vôdzke alebo nádherné peri dievča tancujúce pred stánkom, v ktorom sa predávali nebezpečné ligotavé prášky. V inom stánku stála banša a sľubovala, že vám prezradí, kedy zomriete. Kit si však nevedel predstaviť, že by to chcel niekto vedieť. Klurichaun ponúkal svoje služby, ak ste potrebovali nájsť nejaký stratený predmet, a mladá čarodejníca s krátkymi jasnozelenými vlasmi predávala čarovné náramky a prívesky na upútanie pozornosti osoby, ktorá sa vám páčila. Keď na ňu Kit pozrel, usmiala sa.

„Hej, Romeo.“ Kitov otec ho štychol do rebier. „Nepriviedol som ťa sem flirtovať. Pomôž mi pripevniť tabuľu.“

Nohou posunul ku Kitovi poohýbaný kovový stolček a podal mu kus dreva, na ktorý vypálil názov svojho stánku: U JOHNNYHO ROOKA.

Nebol to veľmi kreatívny názov, no Kitov otec nemal nikdy ktovie-akú predstavivosť. Čudné, pomyslel si Kit, vyliezol na stolček a začal pripevňovať tabuľu. Na zozname klientov mal predsa bosorákov, vlkolakov, upírov, škriatkov, wigtov, záhrobných duchov a dokonca aj jednu morskú pannu. (Stretli sa potajomky pri Sea Worlde.)

No jednoduchá tabuľa je možno najlepšia. Kitov oco predával rôzne elixíry a prášky (a podpultovo aj zbrane, o ktorých legálnosti by sa dalo pochybovať), ibaže tie ľudí k jeho stánku neprivádzali. Skôr išlo o to, že Johnny Rook bol výborne informovaný chlapík. V losangelskom Dol-

nosvete nebolo nič, čo by sa pred ním podarilo utajiť, na každého niečo vedel alebo poznal spôsob, ako sa s ním skontaktovať. Jednoducho mal informácie, a keď ste mali peniaze, prezradil vám ich.

Kit zoskočil zo stolčeka a oco mu podal dve päťdesiatdolarové bankovky. „Choď ich k niekomu rozmeniť,“ povedal, ani naňho nepozrel. Spod pultu vytiahol červenú účtovnú knihu a začal v nej listovať. Zrejme sa snažil zistiť, kto mu dlhuje peniaze. „Menšie nemám.“

Kit prikývol a vyšiel zo stánku. Bol rád, že odtiaľ môže na chvíľu vypadnúť. Akákoľvek úloha preňho predstavovala možnosť trochu sa poprechádzať. Prešiel popri stánku s bielymi kvetmi, čo vydávali temnú sladkastú jedovatú vôňu, a okolo ďalšieho, pri ktorom niekoľkí ľudia v drahých oblekoch rozdávali letáky. Na ceduli pri stánku stálo: MÁŠ V SEBE NADPRIRODZENO? NEBOJ SA! NASLEDOVNÍCI STRÁŽCU ŤA RADI PRIHLÁSIA DO LOTÉRIE ŠŤASTIA! VPUSTI ŠŤASTIE DO SVOJHO ŽIVOTA!

Tmavovlasá žena s červenými perami sa mu pokúsila nanútiť leták. Keď si ho Kit nevzal, veľavýznamne pozrela na Johnnyho a ten sa usmial. Kit prevrátil oči. Jestvovalo milión maličkých kultov, ktoré oslavovali rôznych nižších démonov alebo anjelov. Nikdy z nich nič nebolo.

Kit našiel jeden zo svojich obľúbených stánkov a kúpil si pohár červeného drveného ľadu s príchutou marakuje, malín a smotany. Snažil sa dávať pozor, u koho nakupuje, lebo na trhovisku sa predávali aj sladkosti a nápoje, ktoré vám mohli zničiť celý život, no so synom Johnnyho Rooka by nikto neriskoval. Johnny Rook mal na každého niečo. Ak ste ho našťvali, mohli ste zistiť, že vaše tajomstvá už nie sú tajomstvami.

Kit sa vrátil k čarodejnici s čarovnými šperkmi. Nemala stánok – ako zvyčajne sedela na lacnom farebnom sarongu, aký ste si mohli kúpiť na Venice Beach. Keď podišiel bližšie, zdvihla k nemu zrak.

„Ahoj, Wren,“ pozdravil ju. Pochyboval, že je to jej skutočné meno, ale tak ju volal každý na Tieňotrhu.

„Ahoj, krásavce.“ Posunula sa a urobila mu miesto. Náramky na zápästiach aj členkoch jej zaštrngali. „Čo ťa privádza do môjho skromného príbytku?“

Prisadol si k nej na zem. Na sebe mal ošúchané džínsy s dierami na kolenách. Kiežby si mohol nechať peniaze od otca a kúpiť si niečo nové na seba. „Oco potrebuje rozmeniť dve päťdesiatky.“

„Pssst.“ Zamávala naňho. „Sú ľudia, ktorí by ti za dve päťdesiatky podrezali hrdlo a predali tvoju krv ako dračí oheň.“

„Na mňa by si netrúfli,“ odvetil sebaisto Kit. „Mňa by sa nikto ani nedotkol.“ Oprel sa dozadu. „Teda, keby som nechcel.“

„Myslela som, že som už predala všetky privesky nehanebného flirtovania.“

„Ja som tvoj privesok nehanebného flirtovania.“ Usmial sa na dvoch okoloidúcich ľudí – pekného vysokého chalana s bielym pramienkom v tmavých vlasoch a brunetku s očami skrytými za sklami slnečných okuliarov. Nevšimli si ho. Wren však ožila pri pohľade na dvoch potenciálnych zákazníkov za nimi – statného chlapa a ženu s hnedými vlasmi, ktoré jej padali na chrbát.

„Ochranné privesky?“ prehodila prívetиво. „Zaručene budete v bezpečí. Mám zlaté alebo mosadzné, žiadne striebro.“

Žena si kúpila prsteň s mesačným kameňom a pobrala sa ďalej, zabratá do rozhovoru s partnerom.

„Ako vieš, že to boli vlkolaci?“ opýtal sa Kit.

„Vidím im to v očiach,“ odvetila Wren. „Vlkolaci nakupujú impulzívne a pohľadom preskočia čokoľvek strieborné.“ Vzdychla si. „Ochranné privesky sa od tých vrážd výborne predávajú.“

„Od akých vrážd?“

Wren vystrúhala grimasu. „Vraj ide o nejaký šibnutý magický rituál. Mŕtvolý popísané démonskými jazykmi. Spálené, utopené, s odseknutými rukami. Šíria sa všelijaké reči. Ako to, že o tom nič nevieš? Nepočúvaš klebety?“

„Nie,“ odvetil Kit. „Ani nie.“ Sledoval dvojicu vlkolakov, ktorí mierili k severnej časti trhoviska, kde sa zhromažďovali lykantropi a kupovali všetko, čo potrebovali: drevený a železný riad, bylinky a nohavice, ktoré sa dali rýchlo strhnúť (aspoň dúfal).

Hoci mal byť Tieňotrň miestom, kde sa stretávali všetci Dolnosveťania, v skutočnosti mali sklon zhromažďovať sa podľa druhu. Na jednom mieste si upíri kupovali ochutenú krv alebo vyberali nových zotročencom spomedzi tých, čo prišli o pánov. V pavilónoch obrastených úponkami a kvetmi zasa féri predávali privesky a šeptom veštili. Držali sa v istej vzdialenosti od zvyšku trhoviska, lebo mali zakázané obchodovať

ako ostatní. Bosorákov bolo málo a každý sa ich bál. Patrili im stánky celkom na konci trhoviska. Každý bosorák mal Znamenie, ktoré prezrádzalo jeho démonský pôvod: niektorí mali chvost, iní krídla alebo rohy. Kit raz videl bosoráčku, ktorá bola celá modrá ako ryba.

Na Tieňotrhu nechýbali takí ako Kit a jeho otec – obyčajní ľudia so Zrakom, ktorí mali schopnosť vidieť Tieňosvet skrz ochranné čary. Aj Wren bola taká: čarodejnica, čo sa takmer všetko naučila sama a zaplatila bosorákovi za kurz základných kúziel. Na verejnosti na seba však neupozorňovala. Ľudia nemali praktizovať mágiu, no neoficiálna výučba prekvitala. Dalo sa na tom pekne zarobiť, teda ak vás neprichytili...

„Tieňolovci,“ povedala Wren.

„Ako si vedela, že na nich myslím?“

„Lebo sú tamto. Dvaja.“ Mykla bradou doprava. V očiach sa jej zračila úzkosť.

Nepokoj postupne zachvátil celé trhovisko: predavači nenápadne odkladali flaštičky a škatulky s jedmi, elixírmi a príveskami v tvare smrťhlava. Džinovia na vôdzkach sa skrývali za svojich pánov. Peri dievčatá prestali tancovať, tváre im stvrdli a upierali pohľad na Tieňolovcov.

Boli dvaja, chlapec a dievča, obaja zhruba sedemnást- alebo osemnástočníc. Chlapec bol vysoký, ryšavý a vyšportovaný. Kit nevidel dievčaťu do tváre, no husté svetlé vlasy jej siahali až po pás. Cez plece mala prevesený zlatý meč a kráčala so sebaistotou, aká sa nedala predstierať.

Obaja boli vo výstroji, v hrubom ochrannom odevu typickom pre všetkých nefilov – sčasti ľudí, sčasti anjelov a nesporných vládcov nad všetkými nadprirodzenými tvormi na zemi. Nefili mali Inštitúty – niečo ako obrovské policajné stanice – takmer v každom veľkom meste na svete od Ria cez Bagdad a Láhaur až po Los Angeles. Väčšinou sa narodili ako nefili, no ak chceli, mohli urobiť Tieňolovca aj z človeka. A keďže v Temnej vojne prišli o mnohých, zúfalo sa snažili znova zaplniť svoje rady. Hovorilo sa, že unesú hocikoho pod devätnásť, ak sa zdá, že by z neho mohol byť obstojný Tieňolovec.

Inými slovami hocikoho, kto má Zrak.

„Mieria k stánku tvojho oca,“ zašepkala Wren. Nemýlila sa. Kit stúhol, keď videl, ako zabočili do uličky medzi stánkami a nepochybne zamierili k tabuli s nápisom U JOHNNYHO ROOKA.

„Vstávaj.“ Wren už bola na nohách a nútila vstať aj Kita. Zohla sa a zbalila všetok svoj tovar do šatky, na ktorej sedela. Kit si všimol, že má na ruke čudnú kresbu – symbol pripomínajúci plamienok a pod ním vodu. Možno si ho nakreslila sama. „Musím ísť.“

„Kvôli tým Tieňolovcom?“ opýtal sa prekvapene a odstúpil, aby sa mohla zbalíť.

„Pssst.“ Rýchlo odkráčala, až jej nadsakovali farebné vlasy.

„Čudné,“ zamrmlal Kit a pobral sa naspäť k ocovmu stánku. Prišiel k nemu z boku so sklonenou hlavou a rukami vo vreckách. Bol si istý, že ak sa ukáže pred Tieňolovcami, oco naňho nakričí, najmä vzhľadom na klebety, že násilne naverbujú každého obyčajného so Zrakom, ktorý ešte nedovršíl devätnásť. Ibaže neovládol zvedavosť a chcel počuť, o čom sa zhovárajú.

Svetlovlasé dievča sa v predklone lakťami opieralo o drevený pult. „Som rada, že ťa zasa vidím, Rook,“ povedala s pôvabným úsmevom.

Je pekná, pomyslel si Kit. Bola staršia ako on a chlapec, ktorý ju spre-vádzal, sa nad ním týčil. A bola Tieňolovkyňa. Takže by s ňou nemohol chodiť. Ale aj tak bola pekná. Mala holé ruky a od lakťa po zápästie sa jej ťahala dlhá svetlá jazva. Ruky jej zdobili zvláštne čierne symboly pripo-mínajúce tetovania. Jeden obrazec jej vykúkal aj spod výstrihu. Boli to runy, čarovné Znamená, ktoré dávali Tieňolovcom ich silu. Mohli ich nosiť iba Tieňolovci. Keby si ich nakreslil obyčajný človek alebo Dol-nosveťan, prišiel by o rozum.

„A kto je toto?“ opýtal sa Johnny Rook a mykol bradou na Tieňo-lovca. „Tvoj slávny *parabatai*!“

Kit znova so záujmom pozrel na dvojicu. Každý, kto poznal nefilov, vedel, čo sú *parabataiovia*. Dvaja Tieňolovci, ktorí si prisahali večnú platonickú vernosť, bojujú bok po boku a sú ochotní žiť aj zomrieť pre toho druhého. Najznámejší Tieňolovci na svete, Jace Herondale a Clary Fairchildová, mali každý svojho *parabataia*. To vedel dokonca aj Kit.

„Nie,“ zatiahlo dievča a z kopy pri pokladnici vzalo do ruky pohár so zelenkastou tekutinou. Mal to byť elixír lásky, no Kit vedel, že v niektorých pohároch sa nachádza len voda zafarbená potravinárskym far-bivom. „Julian nemá rád podobné miesta.“ Pohľadom preletela po trho-visku.

„Volám sa Cameron Ashdown.“ Ryšavý Tieňolovec vystrel ruku k zmätenému Johnnymu, a ten mu ju stisol. Kit využil príležitosť a posunul sa za pult. „Som Emmin frajer.“

Svetlovlasé dievča – Emma – sa takmer nebadane strhlo. Cameron Ashdown s ňou síce možno teraz chodí, pomyslel si Kit, ale nestavil som by sa, že to tak zostane.

„Uhm,“ zahundral Johnny a vzal Emme pohár z ruky. „Predpokladám, že ste si prišli po to, čo ste tu nechali.“ Z vrecka vytiahol akýsi útržok červenej látky. Kit vytreštil oči. Čo môže byť také zaujímavé na kúsku bavlnenej tkaniny?

Emma sa dychtivo vystrela. „Zistil si niečo?“

„Keby si ju hodila do práčky spolu s bielym oblečením, určite by ti zafarbila ponožky naružovo.“

Emma si ju od neho zamračene vzala. „Myslím to vážne. Ani netušíš, koľko ľudí som musela podplatiť, aby som získala toto. Bolo to v Špirálovom labyrinte. Je to útržok trička, čo mala na sebe moja mama, keď ju zabili.“

Johnny zdvihol ruku. „Viem. Len som...“

„Nebud' uštipačný. Uštipačnosť a žartíky sú moja doména. Tvojou úlohou je dať sa obrat' o informácie.“

„Alebo si za ne dať zaplatiť,“ ozval sa Cameron Ashdown. „Dať si za ne platiť je tiež v pohode.“

„Nuž, nepomôžem vám,“ povedal Kitov otec. „Nie je v ňom ani štipka mágie. Je to len kus látky. Kus látky, ktorý ležal v morskej vode, ale predsa len kus látky.“

Na Emminej tvári sa mihlo jasné a nespochybniteľné sklamanie. Ani sa nepokúšala ho zakryť. Vopchala si látku do vrecka a Kita zaplavil súcit, ktorý ho prekvapil. Nemyslel si, že raz bude súcitiť s Tieňolovkyňou.

Emma naňho pozrela, takmer akoby prehovoril. „Teda,“ povedala a v očiach sa jej zrazu zablysko, „aj ty máš Zrak, presne ako tvoj oco, však? Koľko máš rokov?“

Kit stuhol. Otec sa rýchlo postavil pred neho, aby naňho Emma nevidela. „A ja som si myslel, že sa ma začneš vypytovať na tie vraždy. Si nejako pozadu, Carstairsová.“

Wren mala očividne pravdu, pomyslel si Kit. O tých vraždách vie naozaj *každý*. Z otcovho varovného tónu vyčítal, že by sa mal niekam stratiť, ibaže bol uväznený za pultom a nemal ako uniknúť.

„Dopočula som sa o nejakých mŕtvych obyčajných,“ povedala Emma. Väčšina Tieňolovcov používala toto označenie s nesmiernym pohŕdaním. Emma znela skôr unavene. „Nevyšetrujeme vraždy obyčajných spáchané inými obyčajnými. To je úlohou polície.“

„Zomreli aj féri,“ povedal Johnny. „Našlo sa aj niekoľko férsnych tiel.“

„Ich smrť *nesmieme* vyšetrovať,“ zdôraznil Cameron. „To predsa vieš. Studený mier to zakazuje.“

Kit začul zo susedných stánkov mrmlanie, ktoré mu napovedalo, že nie je jediný, kto načúva.

Studený mier bol tieňolovecký zákon prijatý takmer pred piatimi rokmi. Kit si sotva spomínal na život pred ním. Prinajmenšom ho nazývali zákonom. V skutočnosti však išlo o trest.

Keď mal Kit desať rokov, Dolnosvetom sa prehnala vojna. Tieňolovec Sebastian Morgenstern sa obrátil proti svojmu druhu: presúval sa z Inštitútu do Inštitútu, vyvraždil jeho obyvateľov, zmocnil sa ich tiel a prinútil ich bojovať zaňho v hrôzostrašnej armáde otrokov ovládaných myslou. Väčšina Tieňolovcov z losangelského Inštitútu skončila takto alebo prišla o život.

Kit mal občas nočné mory o potokoch krvi valiacich sa po chodbách popísaných nefilskými runami, do ktorých nikdy v živote nevkročil.

Sebastianovi pri jeho pokuse zničiť Tieňolovcov pomáhali práve féri. Kit sa o féroch učil v škole. Mali to byť milé drobné tvory žijúce na strohoch s kvetmi na klobúkoch. V skutočnosti boli féri celkom iní – od morských panien, raráškov a zubatých kelpí až po šľachtických férov, ktorí mali významné postavenie na férsnych dvoroch. Šľachtickí féri boli vysokí, nádherní a desiví. Rozdeľovali sa na dva dvory: nebezpečný Sílijský dvor, kde vládla kráľovná, ktorú celé roky nikto nevidel, a temný, zradný Nesílijský dvor plný čiernej mágie, ktorého kráľ bol ako netvor z rozprávky.

Féri boli Dolnosvetania a prisahali oddanosť a vernosť Tieňolovcom, takže ich zrada bola neodpustiteľným zločinom. Tieňolovci sa im odmenili krutým trestom známym pod názvom Studený mier. Prinúti-

li ich vyplatiť obrovské sumy určené na opravu zničených tieňoloveckých budov, rozpustili férske armády a zakázali ostatným Dolnosvetanom poskytovať férom pomoc. Trest za poskytnutie pomoci férovi bol veľmi prísny.

Féri boli hrdý prastarý magický národ, alebo sa to aspoň hovorilo. Kit si ich nepamätal inak ako zlomených, podrobených. Väčšina Dolnosvetanov a ostatných obyvateľov priestoru medzi svetom obyčajných a Tieňosvetom nemala proti férom v podstate nič, ale nikto nebol ochotný postaviť sa Tieňolovcom. Upíri, vlkolaci a bosoráci začali od férov bočiť a stretávali sa s nimi len na miestach podobných Tieňotruhu, kde boli peniaze dôležitejšie ako zákon.

„Naozaj?“ prehodil Johnny. „Čo keby som vám povedal, že ich telá boli popísané?“

Emma prudko zdvihla hlavu. Oči mala tmavohnedé, takmer čierne, v zvláštnom protiklade k svetlým vlasom. „Čo si povedal?“

„Počula si ma.“

„Čím? Slovami v rovnakom jazyku, v akom boli popísané telá mojich rodičov?“

„Neviem,“ odvetil Johnny. „Dopočul som sa len toto. Pripadá mi to však podozrivé.“

„Emma,“ oslovil ju varovne Cameron. „Sesia sa to nebude páčiť.“

Sesia bola tieňolovecká vláda. Kit zo skúsenosti vedel, že sa jej nepáči vôbec nič.

„To je mi fuk,“ povedala Emma, ktorá očividne celkom zabudla na Kita. Civela na jeho otca a oči jej horeli. „Povedz mi všetko, čo vieš. Dám ti dvesto dolárov.“

„Fajn, ale toľko toho neviem,“ odvetil Johnny. „Nieкого unesú a o pár nocí sa objaví jeho mŕtvola.“

„A kedy naposledy nieкого uniesli?“ opýtal sa Cameron.

„Pred dvoma dňami,“ odvetil Johnny zjavne s pocitom, že si svoju odmenu musí zaslúžiť. „Telo sa zrejme objaví zajtra v noci. Stačí sa ukázať a chytiť toho, kto ho bude vyhadzovať na ulicu.“

„Čo keby si nám vysvetlil, ako to urobiť?“ opýtala sa Emma.

„Povráva sa, že tentoraz sa telo objaví vo West Hollywoode. V Rakve.“

Emma natešene zatlieskala. Jej frajer ju znova varovne oslovil menom, ale Kit by mu mohol povedať, že len stráca čas. Ešte nikdy nevidel tínedžerku, ktorá by bola z niečoho taká nadšená – hoci aj zo slávnych hercov, chlapčenských kapiel alebo šperkov. Táto baba bola celá hotová z predstavy mŕtveho tela.

„Prečo to neurobíš ty, keď ťa tak trápia tie vraždy?“ opýtal sa Cameron Johnnyho. Má pekné oči, pomyslel si Kit. Tí dvaja tvorili neskutočne príťažlivú dvojicu. Takmer ho to štvalo. Ktovie, ako vyzerá bájny Julian. Ak prisahal, že bude navždy platonickým priateľom tejto baby, asi je škaredý ako noc.

„Lebo nechcem,“ vyhlásil Johnny. „Zdá sa mi to nebezpečné. Ale vy nebezpečenstvo zbožňujete. Však, Emma?“

Emma sa usmiala a Kitovi zišlo na um, že Johnny ju očividne celkom dobre pozná. Zrejme ho žiadala o informácie už aj predtým. Bolo čudné, že Kit ju nikdy predtým nevidel, ale nechodieval sem zakaždým, keď sa konal trh. Tieňolovkyňa siahla do vrecka, vytiahla zväzok bankoviek a podala ich otcovi. Kitovi zišlo na um, či niekedy nebola u nich doma. Vždy, keď k otcovi prišiel nejaký klient, Kit musel zísť do suterénu, zostať tam a ani nepípnuť.

„Nemal by si sa stretávať s ľuďmi, s ktorými obchodujem.“ Viac mu nepovedal.

Raz Kit náhodou vyšiel hore schodmi, keď mal otec stretnutie so skupinkou netvorov v habitoch s kapučnami. Prinajmenšom sa mu zdalo, že vyzerajú ako netvory: oči a pery mali zošité, plešivé hlavy sa im leskli. Otec mu povedal, že to boli Mĺkvi bratia – Tieňolovci, ktorí sa dali zjazviť a magicky mučiť, až kým sa nestali viac než ľuďmi. Rozprávali prostredníctvom mysle a dokázali druhým čítať myšlienky. Odvtedy už Kit nikdy nevyliezol zo suterénu, keď mal otec „stretnutie“.

Kit si uvedomoval, že jeho otec je zločinec. Vedel, že sa živí predávaním tajomstiev, ale nie lži. Johnny bol hrdý na to, že má správne informácie. Kit vedel, že jeho život sa bude pravdepodobne vyvíjať podobne. Bolo náročné žiť normálne, keď ste mali ustavične predstierať, že nevidíte, čo máte rovno pod nosom.

„No, ďakujem za info,“ povedala Emma a chcela sa odvrátiť od pultu. Zlatá rukoväť jej meča sa zaleskla vo svetle vychádzajúcom zo stán-

ku. Kit uvažoval, aké by bolo byť nefilom. Žiť medzi ľuďmi, ktorí vidia presne to čo vy. Nebát sa toho, čo číha v tienoch. „Zatiaľ sa maj, Johnny.“

Žmurkla – na Kita. Johnny sa obrátil a pozrel naňho, zatiaľ čo Emma s frajerom sa stratili v dave.

„Povedal si jej niečo?“ vyhrkol Johnny. „Prečo sa na teba tak sústredila?“

Kit na obranu zdvihol ruky. „Nepovedal som vôbec nič,“ vyhrkol. „Podľa mňa si len všimla, že vás počúvam.“

Johnny si vzdychol. „Snaž sa, aby si ťa všimali menej.“

Na trhovisko sa po odchode Tieňolovcov postupne vracal ruch. Kit počul hudbu a čoraz hlasnejšiu vravu. „Ako dobre poznáš to tieňolovecké dievča?“

„Emmu Carstairsovú? Chodievala ku mne už roky. Zrejme jej nezáleží na tom, že porušuje nefilské pravidlá. Mám ju rád, ak sa to vôbec v súvislosti s nefilmami dá povedať.“

„Chcela, aby si zistil, kto zabil jej rodičov.“

Johnny otvoril zásuvku. „Neviem, kto zabil jej rodičov, Kit. Asi féri. Bolo to počas Temnej vojny.“ Zatváril sa škrobene. „Chcel som jej pomôcť. No a čo? Aj tieňolovecké peniaze sú peniaze.“

„Okrem toho chceš, aby sa Tieňolovci nesústredili na teba, ale na niečo iné,“ poznamenal Kit. V skutočnosti len tipoval, ale predpokladal, že sa nemýli. „Máš niečo rozrobené?“

Johnny zabuchol zásuvku. „Možno.“

„Hoci predávaš tajomstvá, sám ich máš dosť veľa,“ prehodil Kit a vopchal si ruky do vreciek.

Otec ho láskyplne objal okolo pliec, čo nemal veľmi vo zvyku. „Mojím najväčším tajomstvom si ty.“

1

RAKVA

„Jednoducho to nefunguje,“ vyhlásila Emma. „Myslím tento vzťah.“

V telefóne sa ozvali nešťastné zvuky, ktoré sotva dokázala rozlúštiť. Na streche baru s názvom Rakva nebol ktovieaký signál. Prechádzala sa po okraji strechy a hľadela dolu na dvor. Pomedzi palisandry ozdobené elektrickými svetlami v záhrade boli roztrúsené elegantné ultramoderné stoly a stoličky a hemžilo sa to tam rovnako elegantnými a ultramodernými mladými mužmi a ženami s ligotavými vínovými pohármi pripomínajúcimi červené, biele a ružové bublinky v rukách. Niekto si bar prenajal na súkromný večierok: medzi dvoma stromami visel flitrový narodeninový transparent a pomedzi ľudí sa prepletali čašníci s cínovými táckami s chuťovkami.

Pri pohľade na tú príjemnú scénu pocítila Emma nevysvetliteľnú túžbu všetko pokaziť tým, že skopne zo strechy zopár šindľov alebo urobí salto a zoskočí do davu. Sesia by ju však za také správanie na dlhý čas zatvorila do väzenia. Obyčajní nesmeli Tieňolovcov ani len zazrieť. Aj keby Emma zoskočila na dvor, nikto z hostí by si ju nevšimol. Cristina jej totiž nakreslila ochranné runy, vďaka ktorým ju videli iba tí, čo mali Zrak.

Emma si s povzdychom pritisla telefón naspäť k uchu. „Dobre teda, náš vzťah,“ opravila sa. „Náš vzťah nefunguje.“